

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 5507/22

לפני :
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט ח' כבוב
כבוד השופט י' כשר

העותרת : פלונית

נגד

המשיבים :
1. בית הדין הרבני האזורי – רחובות
2. בית הדין הרבני הגדול – ירושלים
3. פלוני

עתירה למתן צו על תנאי ובקשה למתן צו ביניים

בשם העותרת : עו"ד מקסים ליפקין
בשם המשיבים 1-2 : עו"ד יצחק שמואל רוזנטל
בשם המשיב 3 : עו"ד נירית קרסו ארמוזה

פסק-דין

השופט י' כשר:

לפנינו עתירה לביטול פסק דינו של בית הדין הרבני הגדול בירושלים מיום 8.7.2022, שבגדרו נדחה ערעור על החלטת בית הדין הרבני האזורי ברחובות מיום 23.3.2022 (להלן: בית הדין הרבני הגדול ו-בית הדין האזורי, בהתאמה). עניינן של החלטות אלו במוסדות החינוך בהם ילמדו שלושת ילדי העותרת והמשיב 3 (להלן: המשיב) בשנת הלימודים תשפ"ג, כמו גם בזמני השהות של הילדים עם ההורים כנגזרת מכך.

רקע והליכים קודמים

1. המשיב והעותרת נישאו זה לזו בשנת 2008, ונולדו להם במהלך נישואיהם שלושה ילדים (ילידי השנים 2009, 2012 ו-2017). בתחילת שנת 2020, לאחר שעלו יחסי

הצדדים על שרטון, עזב המשיב את הבית שבו התגוררה המשפחה בנס-ציונה; ובחודש מאי 2020 הגיש המשיב תביעה לגירושין בבית הדין האזורי.

עוד קודם לכן, הוציא בית הדין האזורי, לבקשת המשיב, צו במעמד צד אחד המורה לעותרת שלא לעבור לעיר יבנה. אלא, שלאחר שהעותרת הבהירה בתגובתה כי המעבר ליבנה היה מטעמי גובה השכירות, ביטל בית הדין את הצו (ביום 17.4.2020), ואישר את מעבר העותרת לעיר יבנה בכפוף לכך שמדובר במעבר זמני עד להחלטה אחרת.

2. כשבוע לאחר מכן, ביום 24.4.2020, הגישה העותרת תביעה לסעד זמני דחוף, לקביעת הסדרי השהות של הילדים ומקום חינוכם. העותרת ביקשה לקבוע כי הילדים יתחנכו במסגרות חינוך בעיר יבנה, מקום מגוריה החדש, בעוד המשיב התנגד וביקש כי הילדים ימשיכו להתחנך במוסדות בנס-ציונה. כמו כן, ביקשה העותרת כי בית הדין האזורי יקבע הסדרי השהות מצומצמים אצל האב.

ההלך לקביעת מוסדות החינוך של הילדים והסדרי השהות התברר בבית הדין האזורי במשך כשנתיים, בעוד הצדדים התגרשו כבר בסוף שנת 2020. במהלך תקופת בירור התביעה, התקבלו שני תסקירים מטעם אגף הרווחה והשירותים החברתיים בנס-ציונה – תסקיר ראשוני מיום 18.11.2020, ותסקיר משלים של ועדת תסקירים מיום 4.5.2021. שני תסקירי אגף הרווחה המליצו כי ההסדר שהיה קיים באותה העת ייוותר על כנו: הילדים ימשיכו להתחנך במסגרות חינוך בעיר נס-ציונה, ומבחינת הסדרי השהות יימשכו הסדרי המשמורת המשותפת.

3. בית הדין האזורי אישר את ההמלצות אשר בתסקירים שקיבל וזאת בהחלטה מיום 17.1.2021. העותרת השיגה על החלטה זו בטענה כי התסקירים אינם אובייקטיביים, בשל השפעה נטענת של אם המשיב (בקשה מיום 10.6.2021). בית הדין האזורי, ביום 30.7.2021, נעתר לבקשת העותרת להפנות את הצדדים לבדיקה מקצועית פרטית, והורה כי תוגש חוות דעת מטעם המומחית ד"ר נעמי כהן, פסיכולוגית קלינית בכירה.

ביום 9.11.2021 ניתנה חוות דעתה של ד"ר כהן (להלן: "חוות דעת ד"ר כהן"), במסגרתה המליצה כי המשמורת תעבור לידי האם כך שהילדים ישהו שלושה ימים בשבוע עמה, ויומיים עם המשיב; וכן המליצה להעביר את הילדים למסגרות חינוך בעיר יבנה. המלצה זו עמדה בניגוד להמלצות שני התסקירים מטעם אגף הרווחה בעיריית נס-ציונה.

4. ביום 9.3.2022 התקיים דיון במעמד הצדדים בבית הדין האזורי, במסגרתו העלו הצדדים שלל טענות ביחס לחוות דעת ד"ר כהן. בעקבות טענת המשיב כי ד"ר כהן לא כללה בחוות דעתה התייחסות לרצונם של הילדים, החליט בית הדין האזורי לשמוע את שני הילדים הגדולים, וזאת על אף התנגדות העותרת. דיון כאמור התקיים ביום 23.3.2022, בנוכחות שני הילדים, עובדת סוציאלית מיחידת הסיוע, וללא נוכחות ההורים. הדיון שהתקיים בנוכחות הילדים לא תועד בפרוטוקול.

5. עוד באותו היום, 23.3.2022, ניתנה החלטת בית הדין האזורי, ובו נחלק המותב לדעת רוב ומיעוט. בדעת הרוב נקבע כי הילדים ימשיכו להתחנך במוסדות חינוך בעיר נס-ציונה, והמשמורת תמשיך להיות משותפת; זאת תוך אימוץ התסקירים מטעם גורמי הרווחה בעיריית נס-ציונה. לעמדת דעת הרוב, שינוי מקום המגורים והלימודים של הילדים יגרום להם קשיי הסתגלות ומשכך אין זו טובתם. עוד צוין כי העותרת עברה על דעת עצמה להתגורר בעיר יבנה, בניגוד לעמדת בית הדין האזורי, ואם אכן קם אצלה קושי להתגורר בעיר נס-ציונה, "אפשר ותתכבד האישה ותעבור לגור בערים הסמוכות לנס-ציונה".

לעומת זאת, דעת המיעוט סברה כי טובת הילדים שהם יתחנכו בעיר יבנה, שם מתגוררת העותרת, בהתאם למפורט בחוות דעת ד"ר כהן. דעת המיעוט הדגישה כי שניים מתוך שלושת הילדים ממילא עוברים למסגרת חינוך חדשה בשנת הלימודים תשפ"ג, ולכן עצם העברתם למוסדות חינוך בעיר אחרת "יש בה פחות קושי אובייקטיבי". בהתאם, לשיטת דעת המיעוט, יש לבחון "האם לבצע שינוי בזמני השהות של הילדים עם כל אחד מההורים".

6. על החלטה זו ערערה העותרת לבית הדין הרבני הגדול. ערעורה של העותרת נסמך ברובו על ממצאי חוות דעת ד"ר כהן. המשיב מצידו, שב על טענותיו כי חוות דעת ד"ר כהן איננה אובייקטיבית, וכי עמדתו ועמדת הילדים כלל לא נשמעו בפניה.

7. ביום 8.7.2022 ניתן פסק דינו של בית הדין הרבני הגדול, אשר דחה את הערעור. בית הדין הרבני הגדול קבע כי מדובר בערעור שאינו עומד בקנה המידה להתערבותו, משלא נמצא כי נפלה טעות בהלכה, הן למראית עין והן בשיקול הדעת בניהול ההליך. בית הדין הרבני הגדול הדגיש כי בפני בית הדין האזורי היו מונחות כל העובדות הרלוונטיות, ובהן חוות הדעת של כל גורמי המקצוע השונים ואף עמדת הילדים – מהן התרשם ישירות; ולכן אין מקום להתערבות בנסיבות העניין. זאת, כך נקבע, ביתר שאת

מקום בו ניתנו חוות דעת סותרות ביסודן, ובית הדין האזורי חקר והתרשם על מנת להכריע ביניהן.

בשולי פסק הדין, מצא בית הדין הרבני הגדול להעיר לעניין אי-עריכת פרוטוקול לדיון המיוחד שערכו דייני בית הדין האזורי עם הילדים: "היה מקום לכתוב את הדברים ולהשאירם במסגרת חסויה כדי שיוכלו חברי ביה"ד להתרשם ממה שנאמר על ידי הקטינים – אולם נאמנים עלינו דייני ביה"ד האזורי שהחלטתם ניתנה על פי התרשמותם מהשיחה עם הקטינים ולכן אין מקום לשנות את החלטת ביה"ד".

העתירה וטענות הצדדים

8. ביום 17.8.2022, בחלוף למעלה מחודש ימים ממתן פסק הדין של בית הדין הרבני הגדול וכשבועיים לפני תחילת שנת הלימודים, הוגשה העתירה דנן, בה מבוקש למעשה לבטל את החלטות בתי הדין הרבניים, ולאמץ תחתיהם את המלצות חוות דעת ד"ר כהן. לצד העתירה, הוגשה בקשה לצו ביניים, במסגרתה התבקש בית משפט זה להורות על: "הענקת מגורי הילדים (כביתם המרכזי) לדירת האם ביבנה, לרבות מסגרות החינוך; חלוקת זמני השהייה יותר אצל האם, העותרת"; וכן התבקשו סעדים נוספים לעניין שיעור המזונות, חלוקת האחריות בהסעות הילדים, ואיסור הסתה נגד העותרת.

9. ביום 18.8.2022, בעקבות כך שהעותרת לא צירפה את המשיב 3 לעתירתה, התבקשה העותרת להגיש הודעת הבהרה מטעמה עד ליום 28.8.2022. הודעה כאמור הוגשה ביום 24.8.2022, לצד בקשה לצירוף המשיב 3 כמשיב לעתירה. ביום 25.8.2022, התקבלה הבקשה לצירוף המשיב, והמשיבים התבקשו להגיש תגובתם לעתירה.

10. המשיב הגיש תגובתו ביום 8.9.2022. המשיב טוען כי העתירה אינה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה להתערבות בהחלטות בתי הדין הרבניים, ומדגיש כי אי-קבלת טענות העותרת בערכאות דלמטה אינה מהווה עילה להתערבות. כמו כן, נטען כי העותרת הגישה עתירתה בחוסר ניקיון כפיים ובחוסר תום לב, תוך סילוף והעלמה של חלק מן העובדות הרלוונטיות, ובראשן העובדה כי עברה להתגורר בעיר יבנה על דעת עצמה וללא הסכמה. לגופו של עניין, המשיב שב על טענותיו בבתי הדין הרבניים כי אין לקבל את חוות דעת ד"ר כהן.

לעניין הבקשה לצו ביניים, טוען המשיב כי הסעדים המבוקשים בבקשה זו נועדו למעשה לשנות את המצב הקיים בנוגע לזמני השהות, מגורי הילדים, המזונות ומוסדות החינוך. נטען כי "אין מקום להורות בצו ביניים על שינוי המצב טרם קבלת העתירה". מעבר לכך, טוען המשיב כי יתר הסעדים שנתבקשו בבקשה לצו ביניים, ובפרט הסעד ביחס

לשיעור המזונות, כלל אינם רלוונטיים לעתירה זו, משהעתירה תוקפת את החלטות בתי הדין הרבניים אשר עוסקות בזמני שהות ובמוסדות החינוך של הילדים.

11. ביום 6.10.2022 הוגשה תגובה מטעם היועץ המשפטי לשיפוט הרבני. בתגובה נטען כי בית הדין האזורי קיבל החלטתו תוך בחינת מכלול השיקולים, לרבות שמיעת הקטינים באופן בלתי אמצעי והתחשבות בחוות הדעת הסותרות שהונחו בפניו, וקבע את שקבע על פי שיקול דעתו – ובהתאם לעקרון טובת הילד.

כמו כן צוין כי חוות דעת ד"ר כהן איננה נקייה מקשיים, בהינתן שלא ניתן משקל לרצונם של הילדים; וכן הופנתה ביקורת רבה כלפי האב, בניגוד להתרשמותו של בית הדין האזורי אשר מלווה את הצדדים מזה זמן רב. עוד נטען כי בדין התחשב בית הדין האזורי בעמדת הילדים, ממנה התרשם כי הייתה כנה ועקבית. זאת, משקיימת לילד הזכות להביע דעה בעניין הנוגע לו – הן על פי הפסיקה, והן בהיקש מתקנה 49 לתקנות בית משפט לענייני משפחה (סדרי דין), התשפ"א-2020 (להלן: תקנות בית משפט לענייני משפחה).

לבסוף נטען כי המקרה דנן אינו נמנה על אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה ביושבו כבית דין גבוה לצדק, משלא נפל פגם מהותי או דיוני בהחלטות בתי הדין הרבניים, וכן לא מתקיימות חריגה מסמכות או פגיעה בכללי הצדק הטבעי. נטען כי טענות העותרת נושאות אופי ערעורי מובהק, ומתמצות בחזרה על טענות העותרת בבתי הדין הרבניים.

12. למען שלמות התמונה יצוין, כי ביום 2.10.2022, טרם הוגשה התגובה מטעם היועץ המשפטי לשיפוט הרבני, ניתנה החלטה נוספת בעניינם של הצדדים בבית הדין האזורי. בהחלטה זו נדחתה בקשת המשיב לחייב את העותרת לשנות את מקום מגורי הילדים בזמן שהותם אצלה, מיבנה למקום הסמוך יותר לנס-ציונה. במסגרת ההחלטה התייחס בית הדין האזורי לשיקולים שעמדו בבסיס החלטתו מיום 23.3.2022:

"במקרה דנן, כל הרכב ביה"ד התרשם שהילדים רוצים להמשיך ללמוד בנס-ציונה.

[...]

בפועל כאשר יש שתי חוות דעת מקצועיות שמסקנתן] שונה, דעת הרוב בביה"ד לקחה בחשבון את עמדת הילדים עצמם כפי שביה"ד התרשם. משום כך הכריעה דעת הרוב כפי שהוחלט. בנוסף לכך, ההכרעה של ביה"ד לקחה גם בחשבון שחוות הדעת של ד"ר נעמי כהן לא נתנה משקל לרצונם של הילדים. כמו כן, בחוות הדעת של ד"ר נעמי כהן הייתה ביקורת רבה כלפי האב אשר ראתה אותו באור שלילי. ביה"ד מכיר את הצדדים מזה זמן רב

והיו דיונים רבים בביה"ד. ביה"ד התרשם ששני ההורים הינם הורים טובים כולל האב. גם בשיחת ביה"ד עם הילדים, ביה"ד התרשם שהילדים מסתדרים עם כל אחד מההורים כולל האב. משום כך ובהתחשב גם ברצון הילדים, הכריעה דעת הרוב שהילדים ילמדו בנס-ציונה וכפי ההמלצה המקצועית של גורמי הרווחה וועדת התסקירים.

בהמשך ההחלטה, הוחלט כי אמנם התקבלה זה מכבר ההחלטה כי הילדים ימשיכו ללמוד במסגרות חינוך בנס-ציונה, אך אין בכך כדי לחייב את העותרת לעזוב את העיר יבנה ולעבור להתגורר בסמוך לנס-ציונה.

דיון והכרעה

13. לאחר שעינינו בעתירה ובתגובות לה, על נספחיהן, הגענו לכלל מסקנה כי דינה להידחות על הסף, מהטעמים שיפורטו להלן.

14. על פני הדברים, מן החומר בתיק עולה כי נפלו פגמים בהחלטת בית הדין האזורי מיום 23.3.2022.

15. ראשית, קיים פגם בכך שלא נערך פרוטוקול לפגישה שערכו דיניי בית הדין האזורי עם הילדים. כפי שציין בית הדין הרבני הגדול בהחלטתו בערעור, היה מקום לערוך פרוטוקול לפגישה זו, אף אם יש להותירו חסוי ולהימנע מלהראות אותו לצדדים (השוו: תקנה 55 לתקנות בית משפט לענייני משפחה). זאת, למצער, על מנת שבית הדין הרבני הגדול יוכל להתרשם משנאמר בפגישה, ככל שיוגש ערעור על החלטת בית הדין האזורי. אי-עריכת פרוטוקול פוגעת באפשרות של בית הדין הרבני הגדול, ביושבו כערכאת ערעור, להפעיל ביקורת על החלטת בית הדין האזורי. הדברים אמורים ביתר שאת מקום בו סביר היה מראש כי עמדת הילדים תהווה שיקול משמעותי בהחלטת בית הדין האזורי, משעמדו בפניו של בית הדין האזורי שתי עמדות מקצועיות סותרות והיה עליו להכריע ביניהן.

16. שנית, קיים פגם בהנמקת החלטתו של בית הדין האזורי מיום 23.3.2022.

הלכה היא, כי על בתי הדין הרבניים, בבואם להכריע בסוגיות הנוגעות למעמדו וחינוכו של ילד, נדרשים להכריע על פי עקרון טובת הילד (ראו: בג"ץ 7395/07 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים, פסקות 15–16 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל (21.1.2008)). מבחינה מעשית, ועל מנת לברר מהי טובת הקטינים בנסיבותיו של עניין קונקרטי, נדרש בית הדין הרבני לקבוע ממצאים שבעובדה, על בסיס חוות דעת של

גורמים מקצועיים (בג"ץ 4238/03 לוי נ' בית-הדין הרבני הגדול בירושלים, פ"ד נח(1) 481, 487–488 (2004); בג"ץ 7098/05 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים, פסקה 7 (30.8.2005)). כך נפסק, ביחס לצורך בהנמקה בעת הכרעה בין עמדות מקצועיות סותרות כאשר עסקינן בטובת הילד:

"רק לעיתים נדירות ובנסיבות יוצאות-דופן נמצא בית-משפט פוסק – בעניינים של בריאותו הנפשית והגופנית של ילד – בניגוד לחוות-דעת מומחים; לא-כל-שכן במקום שלפני בית-המשפט הונחו חוות-דעת אחדות ומסקנת כולן אחת היא. יתר-על-כן, באותם מקרים נדירים וחריגים, נצפה לשמוע מן השופט שהכריע בניגוד לחוות-הדעת – ובאורח מפורט ומדוקדק – מה טעם הכריע כפי שהכריע, ומדוע ראה לדחות את המלצת המומחים. חובה זו חובה כבדה היא. שונה, כמובן, הדין מקום שבו מונחות לפני השופט חוות-דעת הסותרות זו-את-זו, הגם שאף כאן מוטל על השופט היושב לדין להסביר ולפרש על-שום-מה רואה הוא להעדיף חוות-דעת אחת על חברתה." (ההדגשה הוספה; בג"ץ 5227/97 דויד נ' בית-הדין הרבני הגדול בירושלים, פסקה 13 לפסק הדין של השופט מ' חשין, פ"ד נה(1) 453, 463–464 (2001)).

17. ביישום לענייננו – מן הראוי היה כי בית הדין האזורי ינמק מדוע מצא להעדיף את המלצות תסקירי אגף הרווחה על פני המלצת ד"ר כהן, המומחית שמינה מטעמו. הטעמים שנכללו בהחלטה מיום 23.3.2022, כפי שיובא להלן, אינם נראים כמספקים כדי לענות על דרישת ההנמקה:

"טובת הילדים להשאיר את המצב כפי שהוא, הן לגבי זמני השהות של הילדים עם ההורים, והן לגבי מוסדות החינוך. כך עולה מהחומר הנמצא בתיקי הצדדים. בית הדין אמון על טובת הילדים, ולדעת הרוב, שינוי של מקום המגורים והלימודים של הילדים יגרום להם קשיי הסתגלות ואולי אף יותר מזה."

כך, אין בהנמקה זו כל התייחסות לטעם שבגינו העדיפו דייני דעת הרוב את המלצות תסקירי אגף הרווחה על פני המלצות חוות דעת ד"ר כהן. הדברים אמורים ביתר שאת, מקום בו נחלק בית הדין לדעת רוב ודעת מיעוט, כאשר דעת המיעוט מצאה כי יש להעדיף את המלצות חוות דעת ד"ר כהן, שהתקבלו "לאחר בדיקות מקצועיות מקיפות".

18. חרף האמור, הגענו לכלל מסקנה כי יש לדחות את העתירה דנן על הסף, בהעדר עילה להתערבות בהחלטות בתי הדין הרבניים. הלכה ידועה היא שבית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, אינו משמש כערכאת ערעור על החלטות בתי הדין הרבניים; כך שהתערבות תיעשה במקרים חריגים בלבד, בהם נפל פגם ממשי כגון חריגה מסמכות,

סטייה מהוראות החוק, או במקרים חריגים אחרים המצדיקים מתן סעד מן הצדק (ראו, מני רבים: בג"ץ 2350/20 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול, פסקה 8 וההפניות שם (10.9.2020)).

כמבואר להלן, חריגים אלו אינם מתקיימים במקרה שלפנינו, על אף הפגמים שנפלו בהחלטת בית הדין האזורי.

19. כפי שתואר לעיל, בהחלטה נוספת של בית הדין האזורי מיום 2.10.2022, אשר דחתה את בקשת המשיב לחייב את האם לשנות את מקום מגוריה, נכללה מעין "הנמקה משלימה" להחלטה מיום 23.3.2022 מושא עתירה זו. בהחלטה זו פורטו הטעמים שבגינם מצאה דעת הרוב להעדיף את תסקירי אגף הרווחה על פני חוות דעת ד"ר כהן: התרשמות הדיינים כי הילדים רוצים להמשיך ללמוד בנס-ציונה; העובדה כי חוות דעת ד"ר כהן "לא נתנה משקל לרצונם של הילדים"; וכן התרשמותו החיובית של בית הדין האזורי מהמשיב, בניגוד לביקורת החריפה שהופנתה כלפיו בחוות דעת ד"ר כהן.

אמנם, אין בהחלטה זו כדי לרפא את הפגמים שנפלו בהחלטה המקורית, משההנמקה כאמור, כמו גם תיאור התרשמות הדיינים מרצונם של הילדים, לא עמדו בפני בית הדין הרבני הגדול בעת מתן פסק הדין בערעור.

עם זאת, בנסיבות המתוארות, אין אנו רואים במקרה זה כחריג המצדיק את התערבותו החריגה של בית משפט זה בפסיקתם של בתי הדין הרבניים: בפני בית הדין האזורי עמדו חוות דעת מקצועיות הסותרות זו את זו, והיה עליו להכריע איזו מהן להעדיף. כעולה מהנימוקים שבהחלטת בית הדין האזורי מיום 2.10.2022, על מנת להכריע בין חוות הדעת הסותרות, בית הדין שקל את רצון הילדים, את נימוקי חוות הדעת השונות, את טיעוני הצדדים ואת התרשמותו מהם – וקבע את שקבע. טענות העתירה מדגישות ברובן את ממצאי חוות דעת ד"ר כהן, ומשכך מדובר בטענות ערעוריות באופיין ביחס לאופן שבו הפעילו בתי הדין הרבניים את שיקול הדעת אשר הדין מעניק להם. ככאלו, אין הן נופלות לגדר החריגים המצדיקים את התערבות בית משפט זה בהחלטות בתי הדין הרבניים (בג"ץ 5362/22 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים (18.9.2022)).

כמו כן, אנו סבורים כי בנסיבות העניין, לא נפגעה מהותית יכולתו של בית הדין הרבני הגדול, ביושבו כערכאת ערעור, להפעיל ביקורת על החלטת בית הדין האזורי. במקרה דנן, העותרת עצמה טוענת כי היה זה צפוי שהילדים יביעו עמדה כי ברצונם להמשיך ללמוד במסגרות בנס-ציונה, בין היתר, לטענת העותרת, בשל הלחץ שהפעיל

עליהם המשיב. משכך, נראה כי לא קיימת מחלוקת מהותית בין הצדדים בנוגע לתוכן הדברים שנאמרו בפגישת הילדים עם דייני בית הדין האזורי. לצד זאת, בהחלטת בית הדין הרבני הגדול הובעה גישתו העקרונית, והלגיטימית, כי אין הוא מתערב בהתרשמותו של בית הדין האזורי, ביושבו כערכאה דיונית, מעמדת הילדים כפי שהובעה בפני הדיינים. צירוף טעמים אלו מוביל למסקנה כי, בנסיבות המקרה דנן, לא מתקיימת פגיעה מהותית שמצדיקה את התערבותו החריגה של בית משפט זה בהחלטות בתי הדין הרבניים.

20. העתירה נדחית אפוא, וכך גם הבקשה לצו ביניים. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, ט"ו בחשוון התשפ"ג (9.11.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט